

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2387/23
26.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ул. ..., чији је пуномоћник Владимир Тодорић, адвокат из Београда, ул. Небојшина број 30, против туженог ББ из ..., ул. ..., чији је пуномоћник Маја Атанасковић, адвокат из Београда, ул. Пешић Трифуна број 1/б, ради дуга, одлучујући о жалби тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 2317/20 од 18.1.2023. године, у седници већа одржаној дана 26.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиле и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 2317/20 од 18.1.2023. године у ставу првом и другом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба тужиле изјављена против става трећег изреке пресуде Вишег суда у Београду П 2317/20 од 18.1.2023. године, као недозвољена.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд обавезе туженог да јој исплати износ од 8.230.852,00 динара на име дуга по основу Уговора о купопродаји непокретности који је оверен пред Четвртим општинским судом у Београду под Ов. бр. 1137/09 дана 12.2.2009. године, са законском затезном каматом почев од 12.2.2009. године, па до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезује се тужилца да туженом на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 141.000,00 динара. Ставом трећим изреке, ослобођена је тужилца обавезе плаћања судских такси.

Против наведене пресуде тужилца је благовремено изјавила жалбу, побијајући је у целости из свих законом прописаних разлога. Трошкове другостепеног поступка је тражила, али није определила.

Испитујући првостепену пресуду на основу одредбе члана 386 Закона о

парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Апелациони суд је оценио да је жалба тужиле неоснована.

Првостепени суд није учинио битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а жалбом се не указује на постојање неке друге битне повреде која је била или могла бити од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде. Супротно наводима из жалбе тужиле првостепени суд није учинио повреду поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП јер је за своју одлуку дао јасне и довољне разлоге, изрека пресуде је разумљива и постоји сагласност између онога што се у разлозима пресуде наводи са садржином изведених доказа.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда, парничне странке су се упознале због купопродаје непокретности, те су након уговарања услова купопродаје закључиле Уговор о купопродаји непокретности који је оверен пред Четвртим општинским судом у Београду под Ов. бр.1137/09 дана 12.2.2009. године и то тужилца у својству продавца, а тужени у својству купца. Предмет купопродаје је био стан површине 80 м², који се протеже дуж целог приземља куће, кућни број ... у ул. ..., која се налази на парцели ..., чији је тужилца била ванкњижни власник. Уговорена цена је износила 70.000 евра, у динарској противвредности, за коју цену је у члану 5 уговора наведено да "потписима на овом уговору уговорне стране потврђују да је продавац примио купопродајну цену". Уговорен је рок од 3 месеца за иселење продавца из продате непокретности. Тужени је тужилци купопродајну цену исплатио у кући тужиле, одједном или из два пута и након исплате цене закључен је и оверен предметни уговор. У посед купљене непокретности тужени је ступио дана 16.01.2014. године у поступку принудног извршења, који је водио као извршни поверилац против тужиле, као извршног дужника. Тужилца је у парничном поступку тражила да суд утврди да је предметни купопродајни уговор ништав, који захтев је правноснажно одбијен пресудом Првог основног суда у Београду П 70881/10 од 17.1.2013. године.

По приватној тужби овде туженог, против окривљене АА, овде тужиле, вођен је кривични поступак, те је правноснажном пресудом Трећег основног суда у Београду К бр.823/16 од 6.4.2017. године ослобођена оптужбе да је извршила кривично дело превара из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ тако што је дана 12.2.2009. године у ... у ул.... у намери да себи прибави противправну имовинску корист у износу од 70.000,00 евра у динарској противвредности 6.510.000,00 динара лажним приказивањем чињеница да је непокретност и то трособан стан површине 80 м², који се налази у приземљу куће, кућни број ... у ул...., која се налази на кат.парц...., њено искључиво власништво, да на истој нема никаквих укњижених и неукњижених терета и да исти није предмет неког другог правног посла са трећим лицем, довела у заблуду оштећеног ББ, овде туженог, и тиме га навела да јој на штету своје имовине на име купопродајне цене за предметну непокретност исплати износ од 70.000 евра тј. 6.500.000,00 динара, те са истим закључила Уговор о купопродаји непокретности који је оверен пред Четвртим општинским судом у Београду под Ов. бр.1137/09 дана 12.2.2009. године, иако је знала да је за предметну непокретност пре тога у својству продавца закључила и оверила са ВВ у својству купца Уговор о купопродаји непокретности који је оверен пред Четвртим општинским судом у Београду под Ов. бр. 7953/2007 од 22.6.2007. године.

На утврђено чињенично стање првостепени суд је применио материјално право и то одредбе члана 262 став 1 и 454 и 455 Закона о облигационим односима, као и члан 4 став 1 и 2 Закона о промету непокретности (“Службени гласник РС”, бр.42/98, 111/2009) те оценио да је тужбени захтев неоснован јер је тужени доказао да је своју уговорну обавезу извршио.

Све важне чињенице за доношење побијане одлуке првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио изведеним доказима, које је правилно оценио применом одредбе члана 8 ЗПП-а. Разлоге које је за своје чињенично-правни закључак дао првостепени суд у свему, као правилне и аргументоване, прихвата и овај суд као другостепени, те с обзиром да је на правилно утврђено чињенично стање првостепени суд правилно применио материјално право пресуду детаљно не образлаже на основу овлашћења из члана 396 став 2 ЗПП-а.

Жалбеним наводима тужиље нису доведени у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде. Иако тужиља у жалби наводи да пресуду побија из свих разлога предвиђених чланом 373. став 1. ЗПП-а, она у ствари жалбеним наводима оспорава утврђено чињенично стање и без успеха излажу своје виђење веродостојности изведених доказа и правилности утврђења битних чињеница. Нису основани жалбени наводи тужиље којима се врши анализа исказа сведока и странака, као и осталих изведених доказа и на свој начин интерпретира чињенично стање у погледу испуњености услова за повраћај новца, јер је првостепени суд правилно применио одредбу члана 8. ЗПП-а, којом је прописано да суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане, те имајући у виду да је првостепени суд навео из којих разлога је коме поклонио веру.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право, те за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге, које, као правилне, прихвата и овај суд, као другостепени, те пресуду детаљно не образлаже, на основу овлашћења из члана 396 став 2 Закона о парничном поступку.

Првостепени суд је правилно оценио и је захтев тужиље неоснован и због застарелости. Наиме, како је у предметном уговору предвиђено да је купопродајна цена исплаћена пре закључења уговора, односно пре 12.2.2010. године, од тог датума до подношења предметне тужбе дана 2.10.2020. године протекао је десетогодишњи рок из члана 371 ЗОО, то је због застарелости престало право тужиље да захтева исплату купопродајне цене од туженог у складу са одредбом члана 360 ЗОО. На прекид рока застарелости није утицао судски поступак који се водио између истих парничних странака, јер је поступак за утврђење ништавости уговора окончан одбијајућом пресудом, правилном применом члана 389 став 2 ЗОО.

Без утицаја су жалбени наводи тужиље да првостепени суд уопште није ценио правилно кривични спис и то пресуду Трећег основног суда у Београду К 823/16 и одлуку Апелационог суда у Београду Кж1 737/17 од 9.10.2017. године, из чијег

образложења проилази да спорни уговор о купопродаји представља симуловани правни посао и да до исплате купопродајне цене, наведене у уговору о купопродаји, никада није дошло, нити да је тужени било какав новац на име купопродајне цене исплатио, јер чак и да је о наведеном кривични суд решавао на основу члана 17 Закона о кривичном поступку, као претходном питању, решење претходног питања има дејство само у кривичном поступку у којем је питање расправљено, те не може стећи правну снагу, нити обавезује надлежни орган (суд) који се буде упустио у решавање те ствари. Парнични суд је везан за правноснажну пресуду кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим, само у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности, а у складу са чланом 13 ЗПП.

Неосновани су жалбени наводи тужиље да тужени не може задржати вредности из противправног посла, који није ни постојао и мора вратити оно што је примио или исплатити његову противвредност, јер је њен захтев за утврђење ништавости предметног уговора правноснажно одбијен.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер налази да нису од утицаја на доношење другачије одлуке на основу овлашћења из члана 396 став 1 ЗПП.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка из става другог пресуде, јер је донета правилном применом члана 154 и 163 ЗПП.

Са свега изложеног, одлучено је као у ставу првом изреке, на основу овлашћења из члана 390 и 401 тачка 2 ЗПП-а.

Како тужиља није успела у другостепеном поступку, при чему трошкове другостепеног поступка није ни определила, применом члана 165 у вези члана 163 и 153 ЗПП-а, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић